

El Comitè de Competició de la Federació Catalana de Futbol ha ratificat, si fa o no fa, les sancions contra el Manresa conegudes per la premsa

Entorn del Premi Crexells

Un dels goigs dels que vivim fora de la capital és, en les nostres anades a Barcelona, xafardejar una estona per redaccions i penyes literàries.

En una de les nostres recents visites al cap i casal de la cultura catalana, hem pogut observar el creixent i subterrani interès per la pròxima atorgació del premi Crexells. Hem dit subterrani perquè fins ara els diaris i les revistes literàries no han parlat gairebé gens del Premi i en canvi hem constatat que en redaccions, penyes d'escriptors i medis literaris i artístics el Premi Crexells havia començat a obsessionar.

¿Perquè els diaris barcelonins són tan discrets i no parlen d'una cosa que apassiona a un sector importantíssim de la nostra gent? Hi ha massa silenci, massa discreció entorn del Premi Crexells. Convé que *la chose littéraire*, per dir-ho a la manera de Bernard Grasset, arribi al nostre públic, l'interessi, l'instigui i fins si cal l'apassioni. En aquest silenci acotonat hi col·laboren fins les fulles més modernes i xafarderes—en el bon sentit de la paraula—com «Mirador per exemple. ¿Per què? ¿Es que convé fer les coses en silenci desapercebudament per trovar-nos després, tot de sobte, davant del fet *accompli*, sense que ningú no s'hagi assabentat de res, com si hom volgués donar una sorpresa colpidora al públic, fins llavors totalment distret?

A París hom parla dels grans premis literaris, mig any abans de concedir-se. Hom escateix les possibilitats, hom parla dels candidats més vistents, de llur obra total, dels llibres que seran objecte de discussió. De fet, la premsa i el públic s'interessen en el debat. Entre nosaltres *la chose littéraire*, i en particular aquest importantíssim

Premi Crexells, sembla un afer de cripta, quelcom de misteriós i tenebrós.

Diem aquestes coses a jutjar per la premsa. En canvi per part del públic i dels escriptors l'interès no manca pas. Com tam n poc manca per part de la premsa comarcal que complant-hi l'article que es llegia dies enrera en aquestes columnes de El Dia és la única que s'ha ocupat de la qüestió amb alguna insistència, abans d'avui, dia del veredict.

L'altre dia, justament, en un cafè barceloní freqüentat per escriptors i artistes, durant hora i mitja no es parlà més que del Premi Crexells. Que a aquest novel·lista tenia tals possibilitats, que si l'ambient era més favorable a tal altre, que si l'una obra era novel·la i l'altre no, que si el ruralisme, el civilisme..... Recollir la conversa seria cosa llarga. En concret, però varem treure unes impressions que voldriem precisar així: La lluita pel Premi, uns dies enrera, semblava concretar-se decididament entorn de tres obres, una d'inèdita i dues de publicades. L'autor de l'obra inèdita tenia les millors simpaties personals i una pila de bones influències treballaven a favor d'ell. Per desgràcia seva diuen que la seva obra una vegada sospesada, tothom reconeix que no té la mida reglamentària. Es una obra breu, segons diuen, que no té l'amplada ni la factura de la veritable novel·la, sinó que més aviat és un conte allargassat i potser no prou. Naturalment això fa creure que amb els precedents de l'any passat en que foren rebutjades dues novel·les per curtes, «Fanny», de Carles Soldevila segueixi la mateixa ruta, Així la lluita per l'otorgació del premi no tindria més que dues obres pe-

(Continua a la pàgina 2)

CARNET

«Eduard Aunós».

Amb aquest nom s'ha construït un poble de tres mil ànimes, als afores de Barcelona. «Ever», comenta des de «La Nau»:

«No han estat oblidades, és clar, les pràctiques pietoses en el poble nou. La caritat, arriba, sovint, en automòbil, a les llars més reconegudament cristianes. Ha estat muntada, sense perdre temps, una capella provisional. Ara se'n construeix una de planta. Cada festa s'hi diu missa; a la tarda els capellans organitzen unes processons molt lluides i després expliquen la doctrina als infants de la barriada. En canvi, no hi ha ni una escola. Mentre s'espera la construcció de l'edifici en projecte, ningú no ha pensat a improvisar, en qualsevol local, una escola provisional. El reporter s'ha trobat amb una criatura que no sap llegir ni escriure i, en canvi, recita meravellosament el «parenostr». En una colònia pròxima existeix una escola particular que, naturalment, cobra l'ensenyança. I els pares del grup «Aunós» no poden permetre's aquest luxe. Mentrestant—mancats d'una escola gratuïta—aquells centenars de criatures terregen pels carrers simètrics de la barriada isolada, en espera, potser, de la lluida processó que els capellans organitzaran el diumenge vinent.»

Detinguts alliberats

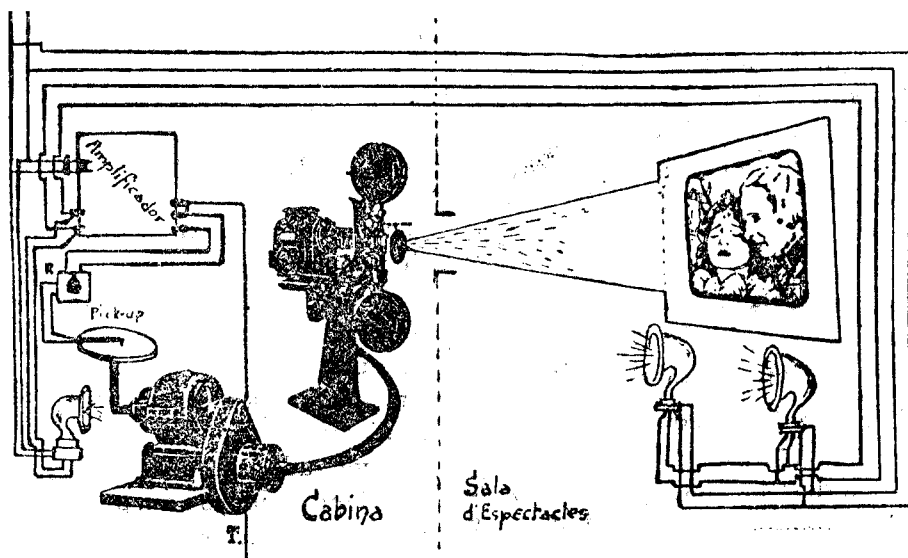
Abans d'air, a la nit, foren posats en llibertat l'ex-coronel de cavalleria de l'escala de reserva Segon Garcia i Garcia; els ex-capitans d'infanteria Fermí Galan i Joan Perca Capullino i l'ex-tinent d'infanteria Jesús Rubio, els quals complien condemna al castell de Montjuic, pel complot de la de Sant Joan, conmutant-se'ls la pena que sofrien per la d'exili.

El cinema sonor

II

Totjust es dona a conèixer el *cinema sonor* i ja tenim mants models de sincronització patentats i altres pròxims a eixir al mercat, tots ells destinats a la mateixa aplicació. Coneixem aparells amb cilindre o disc fonogràfic; els sistemes amb impressió fotogràfica del

marxa aproximada, de 35 voltes per minut i vénen a durar d'onze a dotze minuts, mentre que els discs més grans del comerç tenen solament 30 cm. i funcionen a unes 80 voltes per minut. Aquest disc, segons les seves respectives case editores, se'ls hi dona com a ple-

so, al costat del film, i els equips mixtes amb disc i pel·lícula a la vegada.

De moment s'han popularitzat més les instal·lacions a base de discs, ja que és més abundant actualment les sincronitzacions en plaques que no en film. Hom pot treure per mostra la producció Paramount (1929-30), que ens porta en disc: «El Patriota», «Los pecados de los padres», «La marcha nupcial», «La mujer de Moscou», «El Angel pecador», «El piel-roja», «Las cuatro plumas», «Los amores de una actriz», «Mendigos de la vida», «Manhattan Cocktail», «La Rosa de Irlanda» i «El canto del lobo», total 12, contra «La canción de París» i «Jazz-Band», total 2, editades en pel·lícula.

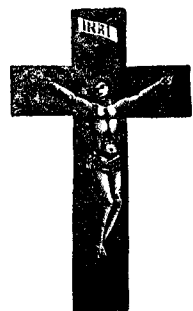
Els discs que s'utilitzen són de un diàmetre de 40 cm., la seva

nitid de vida 40 audicions, els de la Metro Goldwyn («Sombras Blancas») i 20 els de la Firts Pictures («Redención»).

La pel·lícula generalment ve en rotllos de 350 metres, poc més o menys, i en passar pel crono de projecció cada rotllo hi inverteix el temps que hem assenyalat de durada del disc. Quan no es vol canviar l'atenció de l'espectador, deixant de fer els intervals, propis al final de cada rotllo, s'aplica una doble instal·lació, que successivament i sense que el públic se'n dongui compte, s'engega una màquina en parar-se l'altra i això permet donar tot un assumpte, sense interrupció per metratge que tingui.

Amb les projeccions de *cinema sonor* amb disc, solament hi ha

(Continua a la pàgina 2)

Tingueu bon record del senyor

URBICI SELLERÉS I COSTA

que ha fet el traspàs a l'edat de 70 anys, havent rebut els Auxills de l'Església Catòlica

(E. P. D.)

La família: fills entenats Antoní Casas i Antònia Mata, germana Rosa, germans polítics Rosa Mas, Teresa Vda. Sellarés, Marguerida Mas, Ramon Obradors i Ramon Mas, cosins, nebots i demés parents, en assabentar als seus amics i coneguts tan dolorosa pèrdua, els preguen de tenir la caritat d'encomanar a Déu l'ànima del difunt i se serveixin assistir a l'Ofici funeral que pel seu etern descans tindrà lloc a l'Església Parroquial de Sant Pere Màrtir, demà dissabte dia 14 del corrent, a les deu del matí i passar després per la casa mortuòria, Barreres, 10 (fleca), per acompanyar el cadàver a dita Església i d'allí a ja seva darrera estada, per qual favor els quedaran molt reconeguts.

Manresa, 13 de Desembre de 1929.

EL DOL S'ACOMIADARÀ A L'ESGLÉSIA

Les senyores no acompanyaran el cadàver al cementiri

Els Excms. Prelats de Vich, Barcelona, i Solsona s'han dignat concedir indulgències en la forma acostumada.